

Eindelijk wat zwier!
Weer een haiku

Francis Gastmans

Eindelijk wat zwier! - Weer een haiku

Tekst en vormgeving: Francis Gastmans

Versie 1.3 - december 2021

© Francis Gastmans

[https://francisgastmans.com/
francisgastmans@icloud.com](https://francisgastmans.com/francisgastmans@icloud.com)

Je mag al de teksten op mijn website vrij gebruiken. Meer nog, het doel van het delen van mijn gedachten is dat je ze zou gebruiken om daarmee kritisch-onderzoekend je inzichten en die van anderen onder de loop te nemen. Gelieve wel respect te hebben voor het copyright en steeds mij als bron te vermelden wanneer je een stukje kopieert. Dank je.

Haiku

Een selectie van driehonderd haiku's die ik schreef in België, Slovenië en India, tussen 2001 en 2021.

Ik beleef haiku als *een warm gesprek* met de natuur, met een boom, een wolk, een kraai, een kat, een mens, ... of met mezelf. De twee eerste regels uiten een belevenis, de derde regel is daar een antwoord op. Je kunt een haiku ook traag lezen, als één lange zin.

Haiku is het resultaat van veel invloeden, het zen-boeddhisme is een belangrijke. In 538 (?) bereikt het boeddhisme Japan. Verondersteld wordt dat boeddhistische monniken toen het schrift meebrachten uit China (het Kanji). In de twaalfde eeuw komt het zen-boeddhisme formeel aan in Japan. In dezelfde periode hielden dichters in Japan dicht-wedstrijden. Uit het samenspel van twee dichters ontstond het *Antwoordspel*, waarbij de een de eerste strofe sprak van een *tanka*, de zogenaamde *hokku* van 5-7-5 syllaben, waarop de ander moest antwoorden met een vers van 7-7 syllaben. Vanaf de vijftiende eeuw ging de aandacht veelal naar het drieledige openingsvers, de hokku. Het woord *haiku*, schertsend gedicht, (5-7-5 syllaben of lettergrepen) komt van de dichter Masaoka Shiki (1867-1902).¹

Francis Gastmans

¹ Lees de uitstekende en uitgebreide inleiding over haiku in J.van Tooren, *Haiku - Een jonge maan*, Meulenhoff, 1981 vijfde herziene druk. Over Masaoka Shiki: <https://haiku.nl/shiki/>

Inhoud

Herfst	1
Winter	11
Lente	22
Zomer	42

Herfst

Dauw op de takken,
dauw op 't fijne spinnenweb,
druppels op mijn hart.

Mees en ik staan elk
bij onze lege 'tafel'.
Honger verenigt.

Met zachte kusjes
betast een vlinder mijn arm.
Beproefd door 't Leven.

Licht verstoort de blik,
slechts één ster is goed zichtbaar.
Het hart ziet'r duizend.

Hij sloeg de mot weg
want ze zou zich verbranden.
Ze viel in zijn thee.

De regen hield op
toen zij aankwam en viel opnieuw
toen zij weer vertrok.

De krekels roepen
luidpoots naar de volle maan.
Zij reageert niet.

De kat twijfelt
of ze bang moet zijn of niet.
Beelden in het park.

Traag wordt mijn schaduw
langer en langer en de dag
korter en korter.

Het lijkt wel alsof
de aarde trager draait nu,
op een herfstochtend.

De regen wast zacht
de aarde en mijn verdriet.
Weg met die modder.

Hoog in de bomen
speelt wind met de bladeren.
'k Hoor water stromen.

Je kunt niet schuilen,
en je niet meer verbergen.
De herfst maakt open.

Het park ademt weer
ontspannen en rustiger.
Na die hevige storm.

Naakt in de regen
lijkt hij nog treurigerger,
de wilg langs de kant.

Zonder bladeren
lijken beuken veel groter
en ik nog kleiner.

Het rechte Pad, nu
vervormd door herfstbladeren.
Eindelijk wat zwier!

Dikke wolken en
gedonder klinken nog na,
in mijn ogen nu.

Zij trekt iets warmes aan
maar de natuur kleedt zich uit.
Naakt zijn is koud nu.

Met twee vingers, snel,
doofde zij de laatste kaars.
Even drie jaar zijn.

Samen speelden zij
'een trippelend vogeltje',
de wind en het blad.

Opkomende zon,
geen verdriet houdt ze tegen.
Ochtenddonkerte

Bolletjes staartmees
tussen de kale takken.
De herfst is lekker.

Bruin gekruld vallen
eikenblad'ren op de grond.
Deken voor d'eikels.

Toen de ree en ik
stopten en elkaar zagen,
was 'k even mee ree.

Vreemde bomen weg!
Behalve die ene berk,
wachter op de hei.

Een plas op het pad,
een diep gat in de aarde.
Het kind springt er in.

Heel even terug
naar het oude, lege nest.
De eksterouders.

Op weg van de Bron
langs duizend zijrivieren,
tot bij mijn tenen.

Geen zorg voor de boom,
voor bladeren evenmin.
Weer valt er een blad.

De zon verwarmt 't hart
van alle bosbewoners.
Kletskousen zijn het!

De oude grafsteen
gebroken, het beeld vlakt uit.
Een steen sterft langzaam.

Met innige groet
aan mijn verre geliefden.
Zo start het zitten.

Geel, oranje, rood
golft door de lindebomen.
Zwart is mijn kussen.

Helder stralend wit,
hemelhoog in de nevel.
Maar de zon lacht niet.

Zacht schommelend daalt,
gedragen door een windje,
't herfstblad naar de grond.

Traag glijdt de maan in
de richting van het oosten,
de aarde achterna.

Op 't blauwe canvas
schilderde hij dromen, met
zachte wolkenverf.

Een gouden tapijt
verbergt paden in het bos.
Een nieuw pad maken.

Het regent grijsnat
en de treurwilg treurt gewoon.
Voortdurend afscheid.

Huppelend, dansend
net een jonge pimpelmees.
't Herfstblad in de wind.

Overall takken
afgerukt en gebroken.
Storm is een snoeier.

Toen was er niets meer,
alles was lege stilte,
na die luide plons.

De lage herfstzon
tekent lange schaduwen.
Mama ik ben groot!

Winter

Door de blauwe lucht
beweegt zich traag een vlekje,
één blauwe reiger.

Droge bladeren,
geluid van muizenpootjes.
Verraden. Gezien!

Op de droge weg
schijnt de zon in een plasje.
Een venster opent.

Een hobbelig pad.
Bij ied're stap zoekt mijn voet
een nieuw evenweg.

De zon, de vogels,
de aarde en mijn voeten,
eenzelfde adem.

Een leeg slakkenhuis
zo hard aan gewerkt, zo mooi,
zo weggeschonken.

Vlak bij mijn voeten
zit een roodborstje, rustig,
geciviliseerd.

De top van de eik
versierd met zwarte stippen,
netjes twee aan twee.

Voorzichtig strijkt zijn
snavel tussen haar veren.
Zie die kraai genieten!

Ze kan niet kijken.
Toch voel ik me bekeken.
Volle wintermaan.

Onze adem tekent
een vormloze rookpluim.
De mesthoop en ik.

Het blad van die tak,
viel dat vorig jaar ook niet
op die plaats neer, toch?

Een zwarte spiegel
midden op het grasveld.
Het leven verdubbeld.

Het pad besmeurd
met witten vlekken, van hen
die speelse kauwen!

De volle maan verlicht
de nevel op het grasplein.
Winterkou schildert.

De heel grote beuk:
een klein zaadje aan 't begin,
en eentje aan 't eind.

Zo groot en zo sterk,
hij zou er voor eeuwig staan.
De beuk sterft groeiend.

Tussen de voeten
van een ruwe oude beuk
een teerzacht pluimpje.

Stilte, sst ... stilte
na de schreeuw van de roofvogel.
Wie durft er het eerst?

Ik bleef staan en keek,
de specht hield op en keek mee.
Wij wisten het niet.

Rood, oranje, geel, wit
Traag glijdt de kleurenwijzer.
't Is tijd voor de dag.

Na de dag, de nacht.
Waar verlicht de Verlichte?
Ik ontsteek een kaars.

Verbazing alom.
Wat, rijst op de voederplank?
Vlaamse vogels, toch!

Eén sneeuwvlokje en
alles viel naar beneden.
Zo weinig teveel.

De winterzon brandt
op het rimpelend water.
Kaarsjes voor doden.

Een ijldunne wolk
rafelt langzaam uit elkaar.
Een leven glijdt weg.

Een strak sneeuwtapijt.
Onder mijn zolen kleeft nu
het ongerepte.

Even een straal zon
door de lange donkerte.
Vlug strekt de kauw zich.

Op de begraafplaats
een container 'restafval'.
Een begraafhalte.

Een verwelkte bloem
siert de rand van een oud graf.
Saam vergaan, langzaam.

Lijnen van kale
takken op de witte lucht.
Mijn oog schildert het.

De ekster verdwijnt
tussen de kale takken.
Zwart-wit op wit-zwart.

We staan samen op
de zon in het oosten en
ik in het westen.

Na de felle storm
ligt alles roerloos en klein,
ook de schaduwkant.

De zon overdag
tekent scherpe schaduwen.
Het duister is zacht.

De zon beweegt
mijn schaduw van rechts naar links.
Stil staan is een illusie.

In de Zen dojo,
iedereen in't zwart en stil.
Die vlieg doet ook mee.

Het kamerplantje
kijkt door het raam naar de wind.
Wat zijn bomen sterk!

Donkere wolken,
drukken, druilen, donderen.
De hemel is triest.

Links de maansikkel
rechts de heldere Venus.
Ook de boom licht op.

In de spiegel daar
mijn tweede, diepe gezicht.
Onder mijn rimpels.

De ogen gesloten,
de kop in de nek, nat, koud.
De duif wacht op zon.

Duwen en trekken
alsof er maar één boom staat.
Een bende kraaien.

Het oude kerkhof
toont de zin van het leven.
Het is er een feest.

Na een regenbui
spiegelen de grafzerken.
Kijk, hier lig ik reeds.

Drie oude vrouwen
gearmd op weg naar 't kerkhof.
De zon lokt hen hier.

Regen, kou en wind
Geen weer voor een begrafenis.
En toch, vaarwel vriend.

Lente

Vol bewondering
voor de mooie lentebloesems
wordt het gras vertrapt.

Starend naar boven
voelen ze het wonder niet
onder hun voeten.

Gehurkt, geborgen
in een cirkel boomvoeten,
vindt het kind een huis.

Een gebroken stam
heeft toch één nieuw blaadje.
De kracht van lente.

Als zij zwijgt, zwijgt hij.
Telkens zij inzet, zingt hij.
Lief toch, koolmezen.

Op de voederplank
ontkiemen laatste restjes.
Lente op de plank!

Geduldig wacht hij
terwijl zij de twijgjes schikt.
Zwarte kraaienpaar.

Zacht, kwetsbaar groen groeit
uit de oude, harde stam.
Duwen en toegeven.

Hij achter haar aan.
Zij snel weer weg en wacht
op aantrek-afstand.

Onder de kastanjeboom
een rond wit bloesemtapijt.
Kom en zet u neer!

Een slak glijdt op de muur,
haar schaduw schuift haar voorbij.
Wat draait de aarde snel!

Ook het herfstblad
verandert in de lente.
Langzaam, zeer langzaam.

Vroeg maandagochtend
inspecteren de vogels
het afval in 't park.

De zwarte kraaien,
steeds met z'n tweeën op weg.
Volgen en volgen.

Het pimpelmeesje
kreeg maar geen antwoord van haar.
Volhouden, zet door!

De ochtendzon
steekt de kaarsen aan van de
kastanjebloesem.

Afgerukt en nat
toch nog zo mooi en kleurrijk,
kastanjebloesem.

Hij verwachtte 't niet,
een mens zo stil, zo dichtbij.
De merel keek op.

Wiegend in zachtblauw,
rodebeukblaadjes in de zon.
Fel vuur in het bos.

Tussen zijn wortels
houdt de beuk wat water bij
voor de vogels.

Een donsveertje viel
na een lange takkentocht
zachtjes op de grond.

De lange weg lang
vloog een musje dicht naast mij.
We spraken geen woord.

Warme stukjes hout
voor mijn voeten gesmeten.
Een specht-beeldhouwer.

Midden op het asfalt
een naaktslak op een vers blad.
Zal ik ingrijpen?

Een plas op de grond,
een venster naar de hemel.
Zachtjes open doen!

Met een kloppend hart
snelt ze de zandweg over,
de bruine naaktslak.

Naast de grote beuk
is een zaadje opgeschoten.
Stoere uitdager.

De speelse kauwen
ook zij stil nu, bij de schreeuw
van't koppel buizerds.

Het blad aan de boom,
is het blad op de grond,
is mijn gedachte.

Een oude stam met
diepe groeven, voor mieren
snelweg naar boven.

De beweging van
de tak heeft hem verraden.
Spijtig, erg spijtig.

Kieskeurig breekt ze
jonge groene twijgjes af,
voor een zacht nestje.

Een jonge naaktslak
haast zich schuin de weg over.
De kortste weg, toch?

Verwongen gedrocht
tussen die rechte beuken,
een prachtige eik.

Een mooi nieuw pad is
niet steeds de verwachte Weg.
Toch liever kriskras.

Als een schuchter dier
bewoog het pluimpje zich voort.
De wind maar blazen!

Niemand wil het nog,
weten hoe de bomen heten.
't Laatste naamplaatje.

Een klein groen larfje
aan een meterslange draad.
Hoe bedacht ze het!

De gevallen beuk
heeft een groot gat geslagen.
Zoveel meer licht nu!

Sterker dan 't asfalt
en duizenden voetstappen,
deze boomwortel.

Dag mooie vlinder
geniet er van, want straks
word je weer een rups.

Na het harde werk
in 't afgesloten duister,
de kersenbloesem.

Ook dit jaar, opnieuw
schiet de gesnoeide tak uit.
Op straat schreit een kind.

Geschrokken wegrennend
liet de merel de worm vallen.
Ik ben gevaarlijk.

De zon verandert
van kleur en zo de wolken.
Toch schilder ik geel.

Zachte groene vleugels
breken een cocon open.
Mooie esdoornknop.

Geuren, geluiden,
ze brengen me in het nu.
Ik schrijf geluiden.

Met 'n harde borstel
en niets achterlatend
veegt hij het Pad schoon.

Na de regen komt
de merel de worm zoeken
die snakt naar de zon.

Eerst keek de koolmees
geërgerd, dan verbazend.
Dus dàt had zij gewild!

Een grassprietje
drinkt van de ochtendnevel.
Wat lest er mijn dorst?

Eikels op de grond,
onbenutte potentie
dienstbaar aan d'aarde.

Het roodborstje
keek me onderzoekend aan.
't Blijft vreemd toch, zo'n mens.

Het Pad geblokkeerd
door stammen en takken.
Een uitnodiging.

Hij schrok en ik schrok.
Hij keek naar mij, ik naar hem.
De vos is mijn spiegel.

Oef, aan d'andere kant
van d'aarde valt ook een boom.
Bijna gekanteld!

Het vergt haar uren
om net daar te geraken.
Volhouden naaktslak!

Met haar fijn gezang
trok het roodborstje mij voort
als aan een draadje.

Tot driemaal toe bracht
het roodborstje mij terug,
in het hier en nu.

Een zacht wit pluimpje
en een knoestig oude beuk
beschermen elkaar.

Het spoor van de slak
glinsterend op het voetpad.
't Was lang twijfelen!

Met een fijne draad
omheinde ze haar terrein.
Het biedt bescherming.

Zondag of maandag,
voor de mees maakt het niet uit.
't Is leefdag vandaag.

Eén druppel water
valt in een lege emmer.
Nu is hij écht leeg.

Een bloesempluimpje
zweeft aan een heel lange draad.
Zo blij en speels, toch?

Een boomklever
verbrak mijn gedachtenroes.
Een raam vloog open.

De geur van hout en
bladeren en gedachten.
Samen één adem.

De natte geur van
rotte bladeren en dood.
Is dit lenteherfst?

Waarom niet trachten
beter te zingen dan zij?
Deze mees doet het!

Mijn eerste twee,
op verkenning in de wei.
Boerenzwaluwen

De jonge merel
trippelde eerst nog weg, dan
toch opstijgen. Oef!

Honderden zaadjes
ontkiemd, klaar om boom te zijn.
Over jaren een kast.

Midden op het pad
ontkiemt een eikel, rechtop!
Je moet maar durven.

Nieuwsgierig kijken
zij naar die vreemde vogel.
Hij hoorde hen wel.

Een lichtgroen blaadje
in eenheid wiegend in de struik.
Een citroenvlinder.

Goud, hoog in de kruin
onthuld door de ochtendzon.
Wortels weten 't niet.

Aan berkentakjes,
druppels na een regenbui.
Glazen bloemknopjes.

Met gebarentaal
alsof het een huisdier is.
De man en de vlieg.

Haar gewoon doodslaan?
Mijn enige celgezel?
Die vlieg blijft lastig!

Roepen en brullen
alsof ze elkaar kennen.
De vlieg verstaat 't niet.

Boom na boom na boom
verbrokkelt de Beukenlaan.
Sereen blijven, toch.

Eerst flink rechtop en
dan langzaam open rollen.
Varens doen yoga.

Zon, maan en sterren
zonder er om te vragen.
'k Ben flink rijk vandaag.

Zachtjes kust de poes
de bomen en de bloemen.
Ze kennen elkaar.

Zelf heeft de beek geen
seizoen, ritme of regels.
Ze volgt de oevers.

Voorzichtig tastend
in het volkomen duister.
Aanrakings-spanning.

Er staan ook spiegels
in het huis van de toekomst.
Een blik naar achter.

Zacht gleden woorden
uit haar mond, en net daardoor
hoorde hij haar nu.

De kruin wiegt heftig,
het bladerbed opschudden.
Kraaiienstel liefde

Zon na de regen
en die heerlijke geuren.
Zoals na het bad.

Honderd plukjes wol
verspreid op een lichtblauw doek
Een Margritte-hemel

Erg vrolijk en blij
rolde het pluisje binnen.
Niemand zei welkom.

Een teer plantje kruipt
door een spleet in het asfalt.
Dank je boomwortel.

Zomer

Een oude manke hond
en een oude manke man,
de ochtend wandeling.

Een groot kauwenjong
zeurend achter haar moeder.
Morgen zegt ze neen.

De wind, de vogels,
het water, mijn voetstappen.
Hoor, een muziekstuk!

Midden op de weg,
een eikel wil hier eik worden.
Een sta in de weg.

Waar ik hem ook zet,
hier raakt mijn voet steeds 'iemand'.
Vooruit, met eerbied.

De kever op 't pad
traag klimmend op de keien.
Zo zien eng'len mij.

Bomen verbergen
het langzaam kronkelend pad.
Het hart kent de Weg.

Teveel in het hoofd
te weinig in de muziek.
Voeten verdwalen.

Van wit tot warmblauw,
daarop één zwart stipje.
De ochtendvogel.

De vele geuren
vertellen een lang verhaal.
Mijn neus begrijpt traag.

Mijn voetafdruk heen,
en mijn voetafdruk terug.
Waar's heen, waar terug?

Als een klein visnet
net uitgeworpen in zee:
een fijn spinnenweb.

Gedachten reizen,
slaan af bij kruispunten en
komen tot stilstand.

Nieuwe graven met
overal een kaars die brandt.
In dit dorp leeft men.

Duizenden bloemen.
De kleurrijkste plek van 't dorp,
De tuin der doden.

Haar naam onder zijn,
met haar geboortedatum.
De steenkapper wacht.

De druppels vallen
van blad naar blad op de grond.
Ze spelen regen.

Twee honden vechten
voor mijn aandacht en een aai.
Ze zouden waken.

Het klein hoopje wij
en de wij-ijde kosmos.
Hetzelfde verhaal.

Een ragfijn kunstwerk,
een staaltje hoogtechnologie,.
Doodt deze mug niet!

Lijnen op een kei
eeuwen lang getekend.
Wiens levenslijnen?

Met het goudbruin blad
groeit ook de stilte in 't park.
Oef, minder mensen.

Stilte doorbroken.
Een angstige vogelkreet!
Ook in 't nette park.

Dicht tegen de beuk
schuil ik voor de regen,
als kind bij mama.

Een krachtige beuk,
een stevig spinnenweb en
daarin een pluimpje.

De rode ochtendzon
laag tussen struiken en bomen.
Het bos staat in brand!

Struikelde ik of
lichtte de boom mij een voetje?
De boomwortel lacht.

Daar de weg, daar 't gras!
Vroeger was het duidelijk.
Loop ik nu naast't Pad?

Op de bergflanken
bewegen schaduwbergen.
't Spel van d'ochtendzon.

Met iedere zucht
een gedachte stilleggen.
Mijn ochtendzitten.

Murmelend, klotsend,
zacht kabbelend en strijkend,
de beek streelt mijn hart.

De ochtendnevel
snijdt alle bergtoppen af,
in één rechte lijn.

Op de kale rots
één prachtige gele bloem.
Leven in het nu.

De kreet van de valk
doet iedereen verstillen.
Het hart klopt luid!

Een fijne nevel
maakt de contouren vager,
de stilte stiller.

Een van de takjes
leek zomaar te bewegen?
Een slanke naaktslak.

Een oranje zon
laag tussen de bladeren,
Bos zonder schaduw.

De eekhoorn, de specht,
de ratten en de kraaien:
de laatste wilden.

Een zachte nevel
en een zonnestraal trekken
een grens op mijn Pad.

Een nog jong takje
gebroken door een mens, weer.
't Wees naar de zon!

Op het stenen pad
duizenden gouden bladeren,
uniek grondbehang.

Tussen al het bruin,
het groen, het beige en het grijs,
één wit donsveertje.

Een oude beuk viel.
Eindelijk de warme zon
voor d'and're bomen.

De neergevallen boom
voorkomt dat ik snel doorloop.
Alles op z'n tijd.

Dorre bladeren
als veilige uitkijkpost.
De bosmuis ziet me.

Hij staat waar hij staat
op z'n plekje in het bos,
één met d'anderen.

Een jonge eikel
verbrijzeld onder mijn voet.
Een te vroege dood.

Twee jonge eksters,
in 't zand en op de schommel.
Ze spelen kleuter.

Als een trage film ...
roze ... oranje ... fel geel.
Kijk, de zon komt op!

Beuken dicht bijeen,
het bos lijkt groener, voller.
Maar hun stam is kaal.

Vroeger mooi aan kant,
nu verloren in het zand,
de oude parkbank.

Geuren brengen mij
in mijn voeten en mijn hart.
Terug waar ik ben.

De rode beuk
legt een vurig ros tapijt
rond zijn voeten.

De ochtendmist
verzamelt zich in druppels.
Zachtjes word ik nat.

Iedere ochtend
houdt het licht zich wat meer in,
en ik, ik ga mee.

De dode tak leek
het geraamte van een boot.
't Park werd zomaar zee!

Regendruppels die
ritmisch tikken op bladeren?
Hé, beukennootjes!

Ze kraken heerlijk
als je er zachtjes over loopt,
de beukennootjes.

Een insectenbeet
markeert mijn plaats in het veld.
Ik ben mee veld nu.

Met iedere stap
springen drie sprinkhanen weg.
Telkens een nieuw veld.

De hond een jaar later.
We praten gewoon verder.
Tijd wist 't gesprek niet.

Langzaam sterft de boom,
boven nog wat bladeren.
Waardig en rechtop.

Ongelooflijk
hoe de aarde zorg blijft dragen
voor déze mensheid!

Bij iedere stap
word ik gedragen door het
onvanzelfsprekende.

De bloem in de vaas
is niet de bloem in het veld
met zorg afgeknipt.

Een valk op de vlucht,
belaagd door tien zwaluwen.
Hij leert snel vliegen.

Een enkele vogel
en de stilte in het bos.
Luister naar het koor!

Gevallen bomen
verdwijnen zeer zeer langzaam.
Zo vruchtbaar schenkend.

Duizenden bloemen,
diersoorten en insecten.
Eén Homo Sapiens.

De kop geborgen
tussen de zachte meeldraden.
Die kever geniet!

Een groene vlinder
schuilt tussen groene doornen.
Pak me dan als je kan!

Nu slapen de krekels
en ik heb veel zin om ze
wakker te zingen.

Recht naar beneden,
het huis bijna op de kop.
Kleef je goed vast slak!

Traag schrijdt de beek voort
en fijne zonneregen
dwarrelt van de wilg.

Avonddennengeur
en een vroege nachtvlinder,
de aardeziel geeuwt.

Op mijn spierwit kleed
wat doet die zwarte vlieg?
Zij is en ik denk.

De dikke hommel
en het fijne gele bloempje.
Beiden buigen het hoofd.

Vrouwenbeelden en
insecten in de struiken.
Alles kunst in de tuin.

Slapend op een blad
een piepkleine huisjesslak.
Een grof dier ben ik.

Ook doornen worden
groen en zacht geboren.
Groeien is verharden.

Gewoel in de kruin,
een kraaien gezinsdrama.
Er valt een eikel.

De zon, het takje,
de grond, mijn blauwe ogen.
Alles één schaduw.

Erg warme kleuren
en toch nog koele stralen.
Zomerochtendzon.

Midden de zomer,
de kastanje kleurt reeds bruin.
Dit is de tijd nu.

Pluimen met'n bloedvlek,
een verhaal van leven en dood.
In- en uitademen.

Zon, maan en winden
sleur even niet aan haar.
De zee wil rusten.

De regelzieke
monnik zit onbeweeglijk.
Ied're zucht teveel.

De bange schrijver
zet geen woorden op papier.
Ieder woord kwetst, toch?

Als bij 't beeldhouwen:
wegkappen wat teveel is,
tot Niets over blijft.

Een bron op het strand.
Ook de meeuwen proeven het,
dit is zoet water!

Een gekwetste vogel
wacht gelaten op het strand.
De dood? Morgen pas.

Beiden zijn één
de Boeddha en de leerling.
Ruil ze toch maar niet.

Iedereen achteruit
als de golven aanrollen,
zelfs de zeemeeuwen.

Het water van het meer
golft zacht en gelijkmatig.
Dit is ook Stilstand.

Wind beweegt water.
Water beweegt de eenden.
Alles beweegt mij.

Ze wachtte, eerst met
luid gestilp, dan zo mus-stil.
Mus-analfabeet!

Een meikever valt,
ligt spartelend op zijn rug.
Nog geen evolutie.

Het gras, de dieren,
de wind, de zon, de regen,
in 't onzichtbaar web.

Zij wiedt haar tuintje,
gehurkt, met een handharkje.
Groenten voor de geest.

Een felle zon en
af en toe dikke wolken.
Vlekken op mijn Pad.

De weg naar Leh
eindeloos vaak gebroken.
De healers zijn zwart.

Ladakh's valleien,
draaien, eindeloos draaien.
Op en neer leven.

Voor de bergreuzen
is de mens een dagvlieg.
Mep! Weer eentje dood.

De vlinder en ik
kiezen lang dezelfde weg.
Hé, die mens volgt mij!

Zijn levensritme
in het getik van zijn beitel.
Noeste steenkapper.

De oude vrouw sjouwt
zware lasten de berg op.
De Weg naar haar Huis.

Moeder en kind kraai,
voeden en gevoed worden.
'k Noteer mijn voedsel.

Twee steenarenden
vliegen langzaam zij aan zij.
Zij leidt en hij leidt.

's Avonds de vliegers
en 's ochtends de roofvogels.
Spel in Delhi's lucht.

Tien zwarte duiven,
daartussen vliegt een witte.
Midden-leiderschap.

Hij poetst de tenen
van het gouden Boeddhabeeld.
Voor buigen geen tijd.

Zon in september
en de laatste zwaluwen.
Nog even spelen.

Met een warme zon
bedrijven twee buizerds
de hoge liefde.

Het is zomer, toch,
de eerste bladeren vallen.
Er is geen seizoen.

Met iedere stap
afscheid nemen en begroeten.
De aarde is trouw.

Hij raapt het niet op
het goud van de zon op 't Pad.
Zo wordt hij nooit rijk.

De kerkklok luidt weer!
Een kerkgenoot is dood.
J'hoort de klok minder.

De hond spant de band.
Toen de man die losmaakte
bevrijdde hij zich.

Grijze koppen en
trage grijze lijkwagens,
langs grijze straten.

De gebroken tak,
een bruine plek in het groen.
Sterven is delen.

De long in mij en
de groene long buiten mij
ademen samen.

Waartoe die weelde?
Duizend bramen in het bos.
Een uitnodiging

Het rode bloempje
alleen in het grote bos,
kleurt mijn ogen rood.